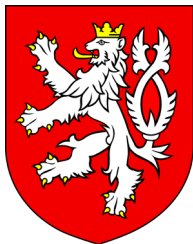

UOHSX0055GA2

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R153/2013/IN-12015/2013/320/EDy

Brno 26. června 2013

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-V50/2013/IN-8671/2013/610/ISn ze dne 17. 5. 2013 ve věci žádosti o poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, podalo **Oživení, o. s.**, se sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2, IČ 67365353, jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 16 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a na základě návrhu rozkladové komise

rozhodl takto

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, č. j. ÚOHS-V50/2013/IN-8671/2013/610/ISn ze dne 17. 5. 2013 dle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, **p o t v r z u j i** a podaný rozklad **z a m í t á m**.

ODŮVODNĚNÍ

I. Napadené rozhodnutí

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „**Úřad**“) vydal dne 17. 5. 2013 rozhodnutí č. j. ÚOHS-V50/2013/IN-8671/2013/610/ISn (dále též „**napadené rozhodnutí**“), kterým nevyhověl části žádosti občanského sdružení Oživení, o. s., se sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2, IČ 67365353 (dále též „**žadatel**“), ze dne 24. 4. 2013 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**zákon o svobodném přístupu k informacím**“), a to výrokem I. nevyhověl dle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve spojení s § 2 odst. 4 téhož zákona části žádosti týkající se poskytnutí údajů o nejvyšším dosaženém vzdělání ke dni zahájení činnosti člena rozkladové komise a relevantní a odborné praxi předcházející vzniku funkce člena rozkladové komise, neboť se jedná o nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, a výrokem II. nevyhověl dle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 8a téhož zákona části žádosti týkající se poskytnutí údajů o nejvyšším dosaženém vzdělání a odborné praxi ke dni nástupu do funkce všech bývalých předsedů a místopředsedů Úřadu, ředitelů sekcí, resp. osob, které byly či jsou oprávněny samostatně rozhodovat jménem Úřadu ve správních řízeních v letech 2010-2013 a všech současných členů rozkladových komisí, kteří jsou zaměstnanci Úřadu, neboť se jedná o osobní údaje, které může Úřad zpracovávat pouze v souladu s § 5 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o ochraně osobních údajů**“).

II. Rozklad

2. Žadatel podal proti napadenému rozhodnutí včas rozklad (označený jako odvolání ve smyslu ustanovení § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím), v rámci kterého uplatnil dále uvedené námitky.

a) *neexistující informace*

3. V otázce neexistující informace žadatel souhlasí s tvrzením Úřadu, že pokud Úřad nemá informace o vzdělání a odborné praxi členů rozkladové komise, kteří nejsou zaměstnanci, pak tyto nemůže poskytnout. Současně ale žadatel namítá, že Úřadu by nemělo být lhostejné, jaké osoby ovlivňují rozhodovací praxi Úřadu, neboť každý člen rozkladové komise musí splňovat podmínku odbornosti nejen při jmenování, ale i při výkonu této funkce, a to, jak dále žadatel uvádí, má být pod kontrolou veřejnosti, o to více, že se podle názoru žadatele, účastník řízení nikdy nedozví, kdo byl členem „jeho“ rozkladové komise.

b) *otázka souvislosti vzdělání a praxe s výkonem funkce*

4. Žadatel je toho názoru, že odepření a neposkytnutí požadovaných informací s odkazem na nutnost ochrany osobních údajů a soukromí dotčených osob je zcela účelové a nesleduje legitimní cíl, neboť se žadatel domáhá pouze informací úzce a přímo souvisejících s výkonem funkce v rámci Úřadu, a proto se na ně dle žadatele vztahuje výjimka uvedená v § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Žadatel tu odkazuje na § 17 odst. 1 písm. e) platného avšak neúčinného zákona č. 218/2002 Sb., služební zákon.

c) identifikace a kontaktování osoby

5. V otázce utajení informací a předcházení identifikace či kontaktování osob podle žadatele ztrácí smysl chránit údaje, jejichž poskytnutí bylo odmítnuto, v situaci, kdy Úřad žadateli poskytl jméno a příjmení a rok narození výše uvedených osob. Poskytnutím jména a příjmení a roku narození totiž dle názoru žadatele dochází k identifikaci konkrétní osoby a na údaje o vzdělání a dosavadní praxi již proto nebude možné nahlížet jako na osobní údaj dle definice obsažené v ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů.

d) nehospodárnost kontaktování

6. Žadatel rozporuje tvrzení Úřadu o nehospodárnosti kontaktovat dané osoby za účelem zjištění jejich souhlasu s poskytnutím informace a namítá, že se jedná pouze o devět osob, z toho osm vykonávalo nejvyšší možné pozice na Úřadě. Dále žadatel poukazuje na skutečnost, že Úřad nikterak neodůvodnil, proč nekontaktoval ani své současné zaměstnance, navíc za situace, kdy se jedná o zaslání e-mailu pouze třem osobám.

e) test proporcionality

7. Závěrem žadatel polemizuje s provedeným testem proporcionality, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, jakým způsobem se jej Úřad rozhodl aplikovat, zejm. pak neuvádí, jaká konkrétní újma hrozí dotčeným osobám. Informace, jejichž poskytnutí žadatel požaduje, spadají výhradně do sféry veřejné, což dovozuje z nálezů Ústavního soudu sp. zn. ÚS 23/05 ze dne 17. 7. 2005 a I. ÚS 453/03 a rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 3/2010-182, a k ochraně soukromí proto není legitimní důvod.

Petit rozkladu

8. Z uvedených důvodů žadatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a Úřadu nařídil požadované informace žadateli poskytnout.

III. Řízení o rozkladu

9. Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**správní řád**“), a proto v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu předal spis orgánu rozhodujícímu o rozkladu.
10. Podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu jsem přezkoumal v celém rozsahu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného rozhodnutí, tu však toliko v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu, popřípadě vyžadoval-li to veřejný zájem, přičemž jsem dospěl k závěrům uvedeným v dalších částech odůvodnění tohoto rozhodnutí.

IV. Přezkum napadeného rozhodnutí

11. Žadatel požádal Úřad o poskytnutí profesních životopisů dosavadních předsedů a místopředsedů Úřadu (r. 1996-2013), osob, které jsou či byly oprávněny samostatně rozhodovat jménem Úřadu ve správních řízeních v letech 2010-2013 (v textu též „**ředitelé sekcí**“) a všech současných členů rozkladových komisí Úřadu (r. 2013), a to v rozsahu

jméno, příjmení, rok narození, nejvyšší dosažené vzdělání ke dni nástupu do funkce, relevantní odborná praxe předcházející nástupu do funkce. U dosavadních předsedů Úřadu, místopředsedů, ředitelů sekcí měly tyto životopisy zahrnovat i údaj, označení vykonávané funkce, časové období výkonu funkce. U členů rozkladových komisí pak měly informace dále obsahovat označení rozkladové komise, označení předsedy rozkladové komise, den zahájení činnosti člena rozkladové komise.

12. Napadeným rozhodnutím Úřad výrokem I. odmítnul poskytnout informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi u členů rozkladových komisí, kteří nejsou zaměstnanci Úřadu [jak vyplývá z odůvodnění (bod 7.) napadeného rozhodnutí], s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a výrokem II. odmítnul poskytnout informace o vzdělání a odborné praxi bývalých předsedů a místopředsedů Úřadu, ředitelů sekcí a členů rozkladových komisí, kteří jsou zaměstnanci Úřadu, s odkazem na ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s ustanovením § 5 zákona o ochraně osobních údajů. Ve zbytku žádosti vyhověl.
13. Úřad v napadeném rozhodnutí oddělil důvody pro odmítnutí jednotlivých částí žádosti a jednoznačně specifikoval, který důvod odmítnutí se na jakou část žádosti vztahuje.

I. Nové informace

ad a) neexistující informace

14. Důvod pro odmítnutí žádosti v části týkající se poskytnutí informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi členů rozkladových komisí, kteří nejsou zaměstnanci Úřadu, vychází z ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, které mimo jiné stanoví, že povinný subjekt není povinen vytvářet nové informace. Úřad vyložil žadateli proces jmenování člena rozkladové komise a dostatečně odůvodnil, proč nedisponuje životopisy členů rozkladových komisí, kteří nejsou zaměstnanci Úřadu. Jak správně Úřad uvádí, pokud Úřad shromažďoval informace o vzdělání a dosavadní praxi odborníků za účelem výběru členů rozkladových komisí, v souladu s ustanovením § 5 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, je Úřad oprávněn uchovávat tyto informace pouze po dobu, která je nezbytná k účelu jejich zpracování. Informace shromážděné za účelem výběru člena rozkladové komise je tedy možné uchovávat pouze do vlastního rozhodnutí předsedy Úřadu o výběru. Při aplikaci § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je pak nutné rozlišovat informace, které povinný subjekt vzhledem ke své působnosti mít musí (neboť tak stanoví zákon), a informace, u nichž takovou povinnost povinný subjekt nemá. V prvně jmenované situaci se ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím neaplikuje, neboť pokud povinný subjekt informaci mít musí, je také povinen si ji opatřit a žadateli poskytnout. Nicméně pokud povinnost mít určitou informaci neexistuje, aplikuje se ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a povinný subjekt je oprávněn poskytnutí takové informace odmítnout. Vzhledem ke skutečnosti, že žádný zákon Úřadu neukládá povinnost disponovat životopisy členů rozkladové komise, kteří nejsou zaměstnanci Úřadu, a Úřad jimi ani fakticky nedisponuje, není možné tyto informace poskytnout, neboť by se jednalo o vytváření nové informace. Vzhledem k uvedenému je třeba souhlasit s právní kvalifikací uvedenou Úřadem a napadené rozhodnutí Úřadu ve výroku I. potvrdit.

15. Nad rámec k námitce žadatele ve věci odbornosti členů rozkladové komise, pouze uvádím, že: „*Zákon mluví obecně o „odbornících“ a nestanoví (přímo ani odkazem na jiný právní předpis) žádné kvalifikační předpoklady pro členství v rozkladové komisi z hlediska dosaženého vzdělání či praxe. Záleží na úvaze a odpovědnosti ministra, resp. vedoucího jiného správního úřadu, jakožto osoby, do jejíž pravomoci konstituování rozkladové komise náleží, jakým způsobem bude členy rozkladové komise vybírat a jaká kritéria (samozřejmě kromě těch, která mu ukládá zákon) zvolí...“.*¹
16. Není možné přisvědčit ani námitce žadatele, že se účastník řízení nedozví, kdo byl členem „jeho“ rozkladové komise. Seznamy členů rozkladových komisí jsou zpřístupněny na internetových stránkách Úřadu. Navíc účastníku správního řízení nebrání ničeho požádat o tuto informaci dle správního řádu.

II. Ochrana osobních údajů

ad b) otázka souvislosti vzdělání a praxe s výkonem funkce

17. Důvod pro odmítnutí žádosti žadatele v části týkající se poskytnutí informace o vzdělání a odborné praxi bývalých předsedů a místopředsedů Úřadu, ředitelů sekcí a členů rozkladových komisí, kteří jsou zaměstnanci Úřadu, spatřuje Úřad v ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s ustanovením § 5 zákona o ochraně osobních údajů. Žadatel k tomuto namítá, že odepření a neposkytnutí požadovaných informací s odkazem na nutnost ochrany osobních údajů a soukromí dotčených osob je zcela účelové a nesleduje legitimní cíl, a to skutečnou ochranu osobních údajů a soukromí těchto osob. Uvedené odůvodňuje tím, že se domáhá pouze informací úzce a přímo souvisejících s výkonem funkce v rámci Úřadu, a proto se na tyto vztahuje výjimka uvedená v § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Vzhledem k tomu, že se jedná o námitku související s testem proporcionality, odkazují v tomto směru na odst. 23 a následující tohoto rozhodnutí, kde je vypořádána i tato námitka.

ad c) identifikace a kontaktování osoby a ad d) nehospodárnost kontaktování

18. Úřad se v odůvodnění výroku II. napadeného rozhodnutí prvně zabýval vyhodnocením, zda požadované informace jsou či nejsou osobním údajem, a to tak, že na základě zákonné definice obsažené v ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů a v souladu s dostupnou judikaturou konstatoval, že údaje o vzdělání a dosavadní praxi za situace, kdy žadatel požaduje tyto údaje spolu se jménem, příjmením a rokem narození, přispívají k bližší identifikaci určených subjektů a tím spíše se proto jedná o osobní údaje. Na tento závěr pak reaguje námitka žadatele, podle něhož k podobnému závěru dospět nelze, neboť jednotlivé osoby jsou Úřadem identifikovány již tím, že bylo žadateli poskytnuto jejich jméno, příjmení a rok narození.
19. „*Osobním údajem je tedy jakýkoliv údaj, jenž se vztahuje k nějaké fyzické osobě. Současně je ovšem třeba, aby tato osoba byla těmito údaji či na jejich základě identifikovatelná. Pro to, zda jde o osobní údaj, je rozhodná skutečnost, zda je možno ze strany správce vytvořit přímý vztah mezi takovým údajem a danou fyzickou osobou. Takový vztah se vytváří prostřednictvím identifikátorů, na jejichž základě lze jednoznačně určit, že se jedná o určitou*

¹ VEDRAL, Josef. Správní řád: komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 1193. ISBN 978-80-7273-166-4.

osobu. Kterými údaji lze identifikaci provést uvádí zákon (pozn. myšleno zákon o ochraně osobních údajů) příkladmo. Obecně lze za minimální množství takových informací považovat jméno, příjmení a rodné číslo, případně datum narození a adresu bydliště, v konkrétních případech jich však může být i méně (např. v malé lokalitě postačí jméno, příjmení a povolání). Z hlediska orgánů veřejné správy (nikoli ovšem jen jich) je důležité, že má-li správce k dispozici více souborů údajů, které lze vzájemně propojit, může kterýkoliv z nich sloužit k identifikaci, bez ohledu na to, že některé z nich takovou přímou identifikaci neumožňují. [...] určenost je tedy stav, kdy správce disponuje údaji, jimiž lze fyzickou osobu přímo a jednoznačně identifikovat, o určitelnost jde tam, kdy správce může na základě údajů, které má buď k dispozici nebo k nimž má přístup, tuto osobu jednoznačně odlišit od jiných subjektů.“²

20. Jak správně tedy Úřad konstatuje, poskytnutí údajů o dosaženém vzdělání a dosavadní praxi ve spojení se jménem, příjmením a rokem narození dané osoby skutečně zvyšuje určitelnost této osoby a bude se tedy jednat o osobní údaj ve smyslu ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Úvaha žadatele spočívající v tom, že jakmile je určitá osoba identifikována, lze o ní zveřejnit i další informace, proto neodpovídá smyslu a účelu zákona o ochraně osobních údajů. K obdobnému závěru dochází i autoři komentovaného znění zákona o svobodném přístupu k informacím, když uzavírají, že v případech, kdy se jedná o informace o osobě, která je žadateli známa, „lze veškeré požadované informace považovat za osobní údaje, neboť se vztahují ke konkrétnímu subjektu. S ohledem na tuto skutečnost pak může dojít až k odmítnutí celé žádosti o informace.“³ Konkretizací osoby určitá informace povahu osobního údaje neztrácí, ale naopak získává. Stejně závěry ve výkladu pojmů určenost a určitelnost zastává i současná judikatura⁴.
21. Jakmile povinný subjekt vyhodnotí, že určitá informace je osobním údajem v souladu s ustanovením § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, je třeba zjistit, jaký režim se na takovou informaci vztahuje. Jak Úřad v napadeném rozhodnutí správně dovedl, je tento režim poskytování informací, které jsou osobními údaji, určen ustanovením § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož je možné takové údaje poskytovat pouze v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Zákon o svobodném přístupu k informacím v tomto směru přímo odkazuje na úpravu obsaženou v zákoně o ochraně osobních údajů.
22. Zákon o ochraně osobních údajů v ustanovení § 5 vyjmenovává povinnosti, které musí správce osobních údajů, resp. Úřad, plnit při jejich zpracování, přičemž obecný režim je určen odst. 1. Správce, jak ostatně uvádí i Úřad v napadeném rozhodnutí, je zejm. povinen stanovit účel, k němuž mají být osobní údaje zpracovány (§ 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů), shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému

² MATES, Pavel. Ochrana soukromí ve správním právu. 2. Aktualizované a podstatně přepracované vydání. Praha: Linde, 2012, s. 191-192. ISBN 80-7201-589-3.

³ FUREK, Adam a ROTHANZL, Lukáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy: komentář. 2. aktualizované a rozšířené vydání. Praha: Linde, 2012, s. 317. ISBN 987-80-7201-868-0.

⁴ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 29/2008 ze dne 28. 11. 2008, rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 34/2008 ze dne 12. 2. 2009, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze sp. zn. 1 As 98/2008 ze dne 29. 7. 2009 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 13/2011 ze dne 30. 3. 2011.

účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění daného účelu (§ 5 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů) a zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny (§ 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů). Úřad tak může zpracovávat osobní údaje svých zaměstnanců pouze za účelem, k němuž byly shromážděny. Osobní údaje svých zaměstnanců standardně obsažené v profesním životopise Úřad shromažďuje a zpracovává pouze za účelem zaměstnávání, jsou součástí osobních spisů zaměstnanců, které podléhají režimu § 312 zákona č. 262/2006 Sb., Zákoník práce ve znění pozdějších a jsou přístupné jen osobám v tomto zákoně uvedeným. Účel vedení osobního spisu je dán a není možné využívat informace z osobních spisů pro jiné účely, není tedy ani možné bez dalšího poskytování těchto informací třetím osobám. K tomu by, jak správně Úřad dovodil, potřeboval předchozí souhlas každého dotčeného zaměstnance, což by dle jeho názoru odporovalo požadavku na hospodárnost postupu správních orgánů. S tímto názorem Úřadu se neztotožňuje žadatel, když namítá, že se jedná pouze o devět osob, z toho osm vykonávalo nejvyšší možné pozice na Úřadě, a dále namítá, že za účelem zjištění souhlasu nebyly Úřadem kontaktovány ani osoby, se kterými přichází běžně do styku. V tomto ohledu je třeba vzít v úvahu zejm. skutečnost, že žádost směřovala vůči Úřadu. Úřad má přitom primární povinnost dle § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů dbát práva na ochranu soukromí a osobního života subjektu údajů. Subjektem údajů je tu zaměstnanec, který je, příp. byl v pracovněprávním vztahu k Úřadu a který Úřadu poskytl informace pouze a jen za účelem zaměstnávání, a to před vznikem pracovního poměru. V neposlední řadě je důležité posoudit i lhůtu pro poskytnutí informace. Ustanovení § 14 zákona o svobodném přístupu k informacím stanoví velmi krátkou lhůtu k tomu, aby bylo možné zjišťovat požadované informace. Proto se vyžádání si souhlasu od soukromoprávních subjektů údajů za účelem poskytnutí neaktuálních informací, navíc za situace, kdy Úřad nedisponuje ani aktuálním seznamem adres subjektů údajů a za situace, kdy žadatel disponuje kompletním seznamem subjektů údajů, jeví jako neúčelné a nevhodné.

ad e) test proporcionality

23. Závěrem žadatel polemizuje s provedeným testem proporcionality, ze kterého dle něj nevyplývá, jakým způsobem jej Úřad aplikoval a jaká újma hrozí dotčeným subjektům. Současně uvádí, že jím požadované informace úzce a přímo souvisí s výkonem funkce v rámci Úřadu. Povahu požadovaných informací ve vztahu k činnosti subjektu osobních údajů v rámci veřejné správy zohledňuje výjimka ze základního režimu zpracování osobních údajů uvedená v ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, kterou se též Úřad v napadeném rozhodnutí po vyhodnocení obecného režimu pro zpracování osobních údajů zabýval. Podle uvedeného ustanovení je možné poskytnout údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy za podmínky, že poskytované údaje vypovídají o jeho veřejné či úřední činnosti a funkčním nebo pracovním zařazení, a to i bez souhlasu subjektu údajů. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že Úřad vztahuje přímou souvislost pouze na tu část odborné praxe, která vypovídá o veřejné a úřední činnosti, což odpovídá i současné judikatuře Nejvyššího správního soudu⁵ : „*Funkční a pracovní zařazení totiž vyplývá z organizačních předpisů příslušného orgánu veřejné správy a z popisu práce konkrétního zaměstnance. Takovými údaji jsou zejm. údaje, do kterého*

⁵ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 57/2010-79 ze dne 27. 5. 2011.

referátu, odboru, oddělení je příslušný zaměstnanec zařazen, kdo je jeho přímým nadřízeným, zda je vedoucím zaměstnancem, zda řídí jiné zaměstnance, apod. [...] nevyovídá ani o veřejné anebo úřední činnosti příslušného zaměstnance. O takových skutečnostech vypovídají informace o tom, jaká rozhodnutí zaměstnanec zpracovával, na jakých projektech se podílel, kolik má tento zaměstnanec rozpracovaných případů, jak dlouho případy zpracovává, tj. informace o tom, jakým způsobem zaměstnanec veřejné správy svou práci vykonává...“. V případě, že takto Úřad vybral informace, které jsou vyňaty z obecného režimu zpracování osobních údajů, musel následně na tuto výjimku aplikovat test proporcionality. I když totiž povinný subjekt jako správce osobních údajů dospěl k závěru, že na určitou informaci se vztahuje výjimka, je stále nutné respektovat povinnost uvedenou v ustanovení § 5 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů a § 10 téhož zákona⁶ vycházející z čl. 10 Listiny základních práv a svobod.

24. Jinými slovy řečeno, tato výjimka ze základního režimu zpracování osobních údajů rozděluje sféru soukromou a sféru veřejnou u specifických osob. V případě, že údaj náleží do sféry veřejné, nastává kolize ústavně zaručených práv žadatele o informaci na straně jedné a týchž práv dotčených osob na straně druhé. Požaduje-li žadatel životopisné informace osob, je nepochybné, že požaduje údaje soukromého charakteru konkrétních osob. Z toho plyne ústavní aspekt věci ve smyslu základního práva osoby na ochranu soukromí. Ustanovení čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod⁷ (dále též „Listina“) totiž stanoví, že „... *nedotknutelnost osoby a jejího soukromí může být omezena jen v případech stanovených zákonem*“ a čl. 10 odst. 3 Listiny uvádí, že: „*Každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údaje o své osobě.*“ Je pak otázkou, zda je daný osobní údaj součástí výlučně soukromí subjektu údajů, nebo zda náleží též do veřejné sféry, a dopadalo by tak na něj i další základní právo, a to právo na informace dle čl. 17 Listiny, jehož nositelem je žadatel.
25. Čl. 17 Listiny je zařazen mezi lidská práva politického charakteru, při jehož výkladu je třeba přihlížet k jeho funkci, a to účasti na veřejném životě a podíl na správě věcí veřejných, tj. garance možnosti ovlivňovat veřejné mínění, a v důsledku toho i správu věcí veřejných, svobodným šířením informací. Toto právo je ovšem možné omezit z důvodů vypočtených v čl. 17 odst. 4 Listiny, tedy pouze zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.
26. V případě, že tedy požadovaný údaj náleží do sféry veřejné, nastává kolize základních práv, kterou je zapotřebí řešit. Jak Úřad uvádí, na jedné straně zde stojí politické právo žadatele na informace, za kterým stojí veřejný zájem účasti konkrétního subjektu na veřejném životě a podílu na správě věcí veřejných (čl. 17 Listiny), na druhé straně právo konkrétních osob na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 Listiny). Při takovémto konfliktu práv je

⁶ § 5 odst. 3 (Provádí-li správce zpracování osobních údajů na základě zvláštního zákona, je povinen dbát práva na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů.) § 10 (Při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.)

⁷ Usnesení Předsednictva České národní rady č. 2/1993 o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jakou součástí ústavního pořádku České republiky

třeba vážit konkurující si práva, zejm. za použití testu proporcionality (který má tři stupně, test vhodnosti, potřebnosti a test poměrování, které musí být splněny kumulativně).

27. Test vhodnosti spočívá v určení cíle, ke kterému poskytování požadované informace směřuje. V tomto případě je obecně tímto cílem možnost účasti na veřejném životě a možnost ovlivňovat veřejné mínění a v důsledku toho i správu věcí veřejných, jak ostatně uvádí i žadatel s odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10 ze dne 15. 11. 2010 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 17/2008-67 ze dne 7. 5. 2008. K naplnění tohoto cíle nepochybně směřuje využití institutu poskytování informací ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Je tak naplněn první stupeň testu proporcionality, a to test vhodnosti.
28. Současně lze konstatovat, že uvedené splňuje i test potřebnosti, neboť jak správně Úřad uvádí, v právním řádu není zakotven jiný institut, který by naplnění tohoto cíle umožňoval.
29. Posledním, třetím stupněm testu, je test poměrování, při kterém se porovnává závažnost v kolizi stojících základních práv a svobod a jednomu z těchto se dá ve výsledku přednost. V tomto konkrétním případě jde o posouzení informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi osob podílejících se na veřejné správě a postavení těchto osob v rámci výkonu veřejné správy.
30. Jak z metodického doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů⁸ vyplývá, veřejně činné osoby se rozhodnutím vykonávat veřejné funkce nutně do jisté míry vzdávají svého soukromí. Míra omezení ochrany soukromí přibližně odpovídá společenskému významu zastávané funkce. Přeneseno na tento konkrétní posuzovaný případ osoby stojící v čele Úřadu, tj. osoby, které nejen Úřad reprezentují na veřejnosti, ale současně mají jako jediné také rozhodovací pravomoci, jedná se tedy konkrétně o současného předsedu Úřadu, příp. místopředsedy Úřadu, ev. ředitele sekcí (jiné osoby nejsou oprávněny samostatně jménem Úřadu rozhodovat), nemohou počítat se zvýšenou ochranou své identifikace v souvislosti se žádostmi o poskytnutí údaje vypovídajícího o jejich veřejné či úřední činnosti a funkčním nebo pracovním zařazení. V tomto směru Úřad žádosti vyhověl a informace vypovídající o jejich funkčním zařazení poskytl. Navíc má Úřad na svých webových stránkách se souhlasem subjektů údajů zveřejněny podrobnější informace o svém současném předsedovi a místopředsedech Úřadu, neboť to jsou osoby, se kterými zejména si veřejnost spojí jméno Úřadu.
31. Naopak v případě jiných osob, tj. osob, které zejm. nemají meritorní rozhodovací pravomoci (tj. nemohou svým jménem podepsat meritorní rozhodnutí), není možno nalézt dostatečný zájem na jejich identifikaci pro účely veřejné diskuse o jejich vzdělání a odborné praxi. Situaci, kdy každý by mohl ohledně těchto osob žádat informaci životopisného charakteru nelze vnímat jinak, než jako výrazný zásah do soukromí těchto osob.
32. Vzhledem k výše uvedenému závěry žadatele o tom, že profesní sféra v celé své šíři osob vykonávajících veřejné či úřední činnosti jako taková je sférou veřejnou, které opírá o názory Ústavního soudu vyjádřené v nálezu sp. zn. IV. ÚS 23/05 ze dne 17. 7. 2005 a

⁸ Srov. Metodické doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím uveřejněné na internetových stránkách Ministerstva vnitra www.mvcr.cz a stránkách Úřadu pro ochranu osobních údajů www.uoou.cz.

rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 3/2010, nelze přijmout. Obě rozhodnutí se dotýkají výhradně profesní minulosti soudkyně, tj. soudních rozhodnutí, která v minulosti jako soudkyně vydala. Z kontextu celého případu proto vyplývá, že soudy nemají na mysli jakoukoli profesní činnost, ale pouze takovou, která je spojena s výkonem veřejné nebo úřední činnosti, což je zcela v souladu se zněním výjimky podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Obdobně je tomu i u nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 453/03 ze dne 11. 11. 2005, který také za věc veřejnou označuje činnost politiků, úředníků, soudců a advokátů týkající se výkonu jejich veřejné činnosti.

V. Závěr

33. Na základě výše uvedených skutečností shrnuji své závěry. Úřad správně oddělil jednotlivé důvody pro odmítnutí žádosti tak, aby tyto byly přezkoumatelné.
34. Ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím neukládá povinnému subjektu vytvářet nové informace.
35. V případě, že požadovanou informací je osobní údaj, je režim poskytování informací určen mimo jiné ustanovením § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle tohoto ustanovení je možné takové údaje poskytovat pouze v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, konkrétně zákon v tomto směru odkazuje na zákon o ochraně osobních údajů, který stanoví jednotlivá práva a povinnosti při zpracovávání osobních údajů, jež je nutné dodržovat, zejm. pak poskytovat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Zákon o ochraně osobních údajů stanoví též výjimky, za kterých je možné v určitých případech a za určitých podmínek osobní údaje poskytnout bez souhlasu subjektu údajů. V tomto konkrétním případě byla zvažována výjimka zakotvená v §5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, která ve svém důsledku proti sobě postavila ústavně zaručená práva, a to právo na nedotknutelnost osoby a ochranu jejího soukromí proti právu na informace. Bylo proto třeba aplikovat test proporcionality, na základě kterého bylo dovozeno, že míra omezení ochrany soukromí přibližně odpovídá společenskému významu zastávané funkce. Tento postup byl a je v souladu se současnou právní úpravou a ustálenou judikaturou.
36. Ze všech shora uvedených skutečností mám za to, že napadené rozhodnutí je v souladu s právními předpisy a neomezuje nezákonným způsobem právo žadatele na informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím, a proto na základě návrhu rozkladové komise dle § 152 odst. 3 správního řádu a po přezkoumání souladu jak napadeného rozhodnutí, tak správního řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy, jakož i po přezkoumání věcné správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu, jsem dospěl k závěru, že se správní orgán prvního stupně nedopustil žádných pochybení, jež by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Proto je třeba podaný rozklad proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu zamítnout a napadené rozhodnutí v plném rozsahu potvrdit.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 téhož zákona, dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

Oživení, o. s., Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2,
adresa pro doručování Muchova 13, 160 00 Praha 6

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy